

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 89

Číslo 11

15. března

Cena: 7 Kč

NAŠE CÍRKEV PŘIPOMNĚLA 159. VÝROČÍ NAROZENÍ TGM V PARLAMENTU

Naše církev si jako každý rok připomněla ve čtvrtek 5. března v poslanecké sněmovně výročí narození Tomáše Garrigua Masaryka. Od narození prvního československého prezidenta uplynulo letos již 159 let.

Akci moderoval ThDr. Jiří Vaníček. Uvítal přítomné a připomněl, že toto setkání organizuje Kulturní rada naší církve pod záštitou předsedy ČSSD ing. Jiřího Paroubka a patronací poslance RSDr. Jindřicha Valoucha. Podporu poskytlo také Ministerstvo kultury České republiky, Asociace soukromých bezpečnostních služeb ČR a Bohemia Asociace detektivních a ochranných služeb.

Patriarcha naší církve ThDr. Tomáš Butta ve svém úvodním slově zdůraznil, že TGM může být pokládán za největšího Evropana. Dokázal ocenit význam náboženství, což je u teologa jaksi samozřejmé, kdežto u politika výjimečné. Toto setkání by mělo vyjadřovat vědomost našemu prvnímu prezidentovi. Vzdáváme mu díky nejen jako církvi, ale i jako občaně.

Ing. Jiří Paroubek předeslal, že o Masarykovi se mluví a píše velmi často, je proto těžké o něm dodat něco nového. Většinou se o TGM také mluví v oslavném duchu a jistě by si zasloužil spíše to, aby na jeho přínos bylo nahlíženo analyticky. Ani dnes nejsou totiž jeho myšlenky mrtvé, jak se někteří domnívají. Pro Masaryka byla humanita českým národním programem.

Pražský biskup h. doc. ThDr. David Tonzar., ThD., uvedl, že TGM byl pro naši církev velmi inspirujícím prvkem. Významný teolog naší církve, prof. Alois Spisar, kdysi prohlásil, že "Masaryk - toť program ČCS".

TGM si přál, aby se křesťan za svou víru nestyděl. Setkání, jako je toto, nemá být pouhým piedestalem, musí si podržet myšlenkový obsah.

Poslanec RSDr. Jindřich Valouch vyjádřil, jak si váží toho, že se může podílet na organizaci tohoto setkání. Upozornil na fakt, že vlastně všechny politiky srovnáváme s TGM.

Přednáška prof. PhDr. Jana Sokola se týkala především Masaryka a školství. Hlavním úkolem našeho školství není produkovat vysokoškolsky vzdělané učitele. Školství by mělo dovést děti do dospělosti, začlenit je do společnosti, vychovat z nich občany a naučit je něčemu, čím by se mohli poctivě žít. Problémem dnešní doby je přemíra volného času, musíme si shánět zábavu. Společenské zlo vzniká mj. také z toho, že člověk neví, jak trávit svůj volný čas. Školství není jen o vědomostech, které student při vzdělávání pochytil, mělo by rozvíjet i lidské vlastnosti, např. jak vycházet s ostatními. Toto vše si TGM uvědomoval.

Pak vystoupil klarinetový kvartet Klartet z Teplic pod vedením L. Čajky a přednesl píseň "Ach synku, synku", dva tance z Prodané nevěsty a moderní variaci na J. S. Bacha.

Děkan HTF UK prof. ThDr. Jan B. Lášek zdůraznil zejména, jak se Masaryk dokázal postavit proti zlu. TGM se v otázce přístupu ke zlu rozcházel s L. N. Tolstým, který razil zásadu zlu neodporovat. Duchovní hodnoty se musí tvrdě bránit i dnes.

V diskusi vystoupil např. prof. ThDr. Zdeněk Sázava a přednesl desatero výroků TGM.

Petra Štěpánová

V POSLANECKÉ SNĚMOVNĚ O FINANCOVÁNÍ KULTURY

Masarykova dělnická akademie pořádala 26. února v poslanecké sněmovně veřejný seminář s názvem "Financování kultury – jak dál?" K účasti přizvala osobnosti, které mají ke kultuře co říci: generálního ředitele Národní galerie Milana Knížáka, rektora AMU Iva Mathé, ředitelku otevřené společnosti proCulture Martu Smolíkovou, předsedu Rozpočtového výboru poslanecké sněmovny Bohuslava Sobotku a ředitelku sekce rozdělování evropských fondů na ministerstvu kultury Janu Vohralíkovou.

Panelovou diskusi zahájil Ivo Mathé.

Zamýšlel se např. nad tím, do jaké míry je kultura soukromým či veřejným statkem; stát se o kulturu starat musí, ovšem má pro tyto účely pouze velmi omezené množství peněz, a tak je zbytek iniciativy na obcích. Pro stát je také těžké určit, která oblast kultury má větší prioritu než jiná. Jakýmsi nereálným snem resortu kultury je dořadit 1 % ze státního rozpočtu, v současnosti je to asi půl procenta. Dále zmínil fond na podporu rozvoje kinematografie, do něhož dlouhá léta neplynuly přímé státní dotace. Závěrem vyslovil myšlenku, že financování kultury by mělo být transparentnější - nemělo by docházet k záměrnému zkrusování výdajů apod.

Marta Smolíková upozornila, že chybí patřičná definice toho, co je kultura; že se tato oblast člení na tzv. kulturní odvětví (TV, film, tisk...) a tvůrčí odvětví (design, architektura, reklama...). Uvedla, že kultura v Evropě vydělává takřka třikrát více než automobilový průmysl, a tedy neplatí předpoklad, že kultura je ztrátová. Konkrétně v České republice kultura v roce 2005 vydělala 120 miliard korun. Ono vytužené 1 % státního rozpočtu věnované na kulturu má být cířou, v níž nejsou zahrnuty výdaje na církev. EU shrnuje přístup ke kultuře ve třech hlavních bodech: potřeba kulturní rozmanitosti – zohlednění kultury v ekonomických strategiích – využití kultury v mezinárodní spolupráci. Milan Knížák vyzdvihl rozdíl mezi sbírkotvornými institucemi, které shromažďují peníze pro kulturu, a živým uměním. Politická reprezentace bývá toho názoru, že umění si má na sebe samo vydělat, protože je součástí zábavního průmyslu. Umělecká díla, která stát nakoupí a vystaví v galeriích, jsou trvalými hodnotami, navíc

se jejich cena časem zvedá. U sbírky moderního umění, kterou zakoupila jedna z našich vlád, vzrostla dokonce hodnota tisícinásobně. Objevují se snahy prosadit bezplatný vstup do stálých expozic velkých galerií a muzeí, snaha vychovávat člověka uměním; dnešní člověk totiž přehnaně zdůrazňuje materiální stránku života a zapomíná na tu duchovní. Ministerstvo kultury by nemuselo existovat, stačila by manažerská instituce o dvaceti lidech, která by příslušné dotace inteligentně přerozdělila.

Jana Vohralíková má dle svých slov bohaté zkušenosti z působení v nevládních organizacích. Hlavní problém financování kultury vidí v nejasném určení, co dotovat z vládní úrovně, co z regionální úrovně, co nechat na lidech a k čemu využívat sponzory. Stát také nemá jasná pravidla, které oblasti kultury jsou pro něj prioritní, a investuje proto neúčelně.

Panelovou diskusi uzavřel Bohuslav Sobotka, mj. přítomně inspiroval k zamyšlení, jak to vlastně je se soukromými a veřejnými finančními prostředky v kultuře; u soukromého financování nelze přece nic diktovat. Sektor kultury nyní v době krize utrpí značné škrtky. Aby bylo rozdělení peněz v kultuře spravedlivé, musela by se v co největší míře dotovat ze soukromých zdrojů. Za této situace mají daňoví poplatníci právo žádat, aby rozdělování finančních prostředků bylo zcela transparentní.

V následné veřejné diskusi se probírala např. otázka po smyslu další existence ministerstva kultury, nevkusnost reklamy ve veřejnoprávním vysílání nebo přemíra lobbování v oblasti kultury.

Petra Štěpánová

Z 98. ZASEDÁNÍ ÚSTŘEDNÍ RADY

Pobožností na text 1 P 5. kap. (píseň č. 205) zahájil 98. zasedání ústřední rady plzeňský biskup Mgr. Michael Moc. Byla připomenuta památka sestry farářky Mgr. Aleny Kaňákové, kterou Pán povolal 18. února.

Po schválení zápisu z minulého zasedání, doplnění programu a personálním referátu zahájil veřejné jednání ideovým referátem bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta. Ústřední rada mj. schválila, aby na valném shromáždění České biblické společnosti naší církve zastupovali bratr patriarcha a sestra farářka Mgr. Jiřina Mojžíšová. Podpořila také Intervenční domov Světla, který vede Mgr. Pavel Wiener.

V referátu vzdělávání, který vedl slovenský biskup ThDr. Jan Hradil, ústřední rada projednala zápis z jednání kolejni rady bohoslovecké koleje dr. Karla Farského a zápis z jednání o bohoslovecké výchově. Ústřední rada rozhodla, aby dalším členem komise pro bohosloveckou výchovu byl zastupce studentů. Slovenský biskup na členství v komisi rezignoval.

V organizačně právním referátu, který vedl plzeňský biskup Mgr. Michael Moc, ústřední rada mj. rozhodla o změně termínu zasedání církevního zastupitelstva, které se mělo konat v době voleb. Zasedání církevního zastupitelstva se bude konat 30. května a zasedání ústřední rady 29. května.

Byla vzata na vědomí zpráva z diecézního shromáždění slovenské diecéze, kterou projedná církevní zastupitelstvo. Na podnět některých pražských vikariátů a diecézní rady Olomouc bylo projednáváno i složení správní rady Institutu evangelizace a pastorační zpravodaj Mgr. Radek Zapletal na členství ve správní radě rezignovali ke dni 7. března tak, jak deklarovali na církevním zastupitelstvu při vzniku CPO. Administrativní úkony byly splněny a institut může po zvolení správní rady zahájit činnost. Ústřední rada projednává i stanovisko právní rady k rozpuštění rady starších v náboženské obci Praha - Dejvice. Rozhodnutí o odvolání, které podala náboženská

obec, odložila na další zasedání ústřední rady a požádala legislativně právní sněmovní výbor o posouzení. Ve finančním referátu, který vedl finanční zpravodaj Mgr. Radek Zapletal, byla mj. projednána žádost slovenské diecéze o finanční příspěvek pro činnost ve Vídni. Ústřední rada rozhodla, že tento rok přispěje částkou 30 000 Kč. Byla schválena nájemní smlouva na dobu neurčitou se šestiměsíční výpovědní lhůtou se soukromou právníčkou vysokou školou o pronájmu 5. a 6. patra budovy úřadu ústřední rady (6 členů ústřední rady hlasovalo pro a 3 proti).

V ekumenicko-zahraničním referátu byli mj. doplnění delegáti na valné shromáždění KEK, které se bude konat v Lyonu. Naši církev budou zastupovat prof. ThDr. Zdeněk Kučera, přednosta naukového odboru úřadu ústřední rady, a jako náhradnice sestry Mgr. Kateřina Děkanovská, referentka pro ekumenu, Mgr. Renata Wesleyová ze sekretariátu patriarchy a

Dokončení na str. 3

O Božej vernosti a Žalme 139

Žalmista skomponoval pozoruhodnú pieseň, poetickú sebareflexiu. Do celého sveta vykričal, že je ako človek "predivne stvorený". (Ž 139) Bolo to už dávno. Odvtedy ľudstvo dosiahlo v poznávaní makrokozmu a mikrokozmu pozoruhodné výsledky. Nové technológie premenili náš svet nevidaným spôsobom a informácie sa stali tovarom, s ktorým sa dobre obchoduje. Na vrchole pyramídy dnes stojí opäť človek. Vie oveľa viac, ako jeho predchodcovia. Vystúpil na Mesiac, rozbil atóm, ale poznanie samého seba sa nezmenilo.

Práve dnešná doba vynáša pocit úzkosti človeka a jeho duševnej tiesne na svetlo verejnosti bez akéhokoľvek ostychu. Človek nevládze skrývať pred najbližšími svoj život: bolesti, sklamania a zrady, a tiež túžbu po radosť, istote a vernosti. S príchodom ekonomickej krízy padol strach na ľudí, ktorý rúca komunikačné bariéry – a rozprávajú o svojom utrpení.

Dnešní mladí – naše zrkadlo – odhaľujú každú našu pretvárku a pokrytectvo. Sú ako filozof Kierkegaard, ktorý písal, čo si myslel a prežíval. O zúfalstve, ktoré je vlastné každému človeku. Ak má človek takýto strach, musíme sa mu snažiť porozumieť. Každý sa usiluje prežiť, mať sa čo najlepšie a prežiť v pokoji. Práve v tomto bode sa svet kritických mysliteľov stretáva s pocitom dnešných ľudí. Jedni i druhí si kladú podobné otázky: O čom to je? Prečo to je? Žiaľ, nie vždy uchopia aj rovnaké odpovede.

Na otázku "Prečo?" je odpoveď už v spomínanom žalme. Aj na druhú otázku "O čom to je?" odpovedá opäť Žalm 139: „Predivné sú tvoje skutky, a moja duša to zná veľmi dobre.“ Tu môže byť Dávid veľkým našim vzorom.

So svojimi otázkami musíme prísť k Bohu. Odpoveďou na ne sú Božie skutky, Jeho vernosť a bezpodmienečná láska, ktorej hojivý dopad na naše ubolené telo i dušu smieme zažiť. Božia vernosť a láska majú byť pre nás, kresťanov, viac než náš pocit zúfalstva, sklamania a strachu, či obáv. V takejto viere sa rodilo husitské heslo "Nepřátel se nelekajte, na množství nehleďte!". Nejde o slepotu voči nepriateľovi, ale o dôveru vo vernosť Božiu.

Zúfalstvo, ktoré sa dotkne duše človeka, mu otvára oči, aby porozumel životu novým spôsobom. Kríza už nie je dôvodom k strachu, ale k hľadaniu niečoho krásneho, pevného a trvalého – Boha.

O tom spieval Dávid, o to sa opierať Hus, o tom písal Kierkegaard a ostatní Boží ľudia. Teraz je rad na nás.

Tibor Máhrik, Roman Králík

Z kazateľského plánu

3. nedele postní

Téma: Blaze těm, kdo žízní po pravdě

Při všem našem dostatku a dokonce i nadbytku nastane dříve či později nedostatek vpravdě existenciální. Kde člověk nerezignuje na poznání Pravdy a kde mu není lhostejná nesvoboda, tam nastane pravá žízeň a pravý hlad po věčných hodnotách. Mnohdy opomíjený Bůh se stane předmětem touhy v hledání Slova Života. To je první krok k pokání jako návratu na cestu k Božímu království. Požehnáním postního pokání je chléb živý z nebe a pramen vody tryskající k věčnému životu.

Vstup: Am 8,1-7

Tužby:

2. Za proměnu našich životů, za návrat k pramenům spásy, za touhu po životě radostném a svobodném...
3. Abychom všichni zůstávali věrni řeči Páně a poznali její osvobozující pravdu...

Epištola: Ř 13,11-14 nebo Fp 3,7-12

Evangelium: Mt 5,6

K obětování: J 8,31b-32

K požehnání: Ž 43,3-4a

Modlitba:

Děkujeme ti, Spasiteli náš, za živý chléb z nebe, po němž se na věky neumírá. Děkujeme i za kalich nové smlouvy s Bohem, jímž jsme vzati na milost. Provázej nás odtud svou mocí, aby naše cesty už nebyly blouděním, ale přímými cestami vedoucími do tvého království. Amen.

Vhodné písně: 146 nebo 118; 238; 170

PŘEČTĚTE SI V BIBLI

Naše církve náležejí k reformačním církvím, které mají za základ zbožnosti Písmo svaté. Ale v některých našich náboženských obcích se bohužel nekonají biblické hodiny. Proto postupně předložíme několik programů pro ty věřící, kteří se doma sami chtějí s Bibli. Věříme, že tato četba je bude inspirovat k zamýšlení a modlitbě.

(pokračování z minulého čísla)

První křesťané

Apoštolové učili už za Ježíšova života.

Mk 6,30

Když se vzkrísil Ježíš loučil s učedníky, dal jim úkol: „Učte všechny národy...“ Měli se stát Kristovými svědky.

Mt 28,18-20; Sk 1,1-14

Po Petrově kázání o letnicích se k apoštolům přidaly tři tisíce lidí. Ti vytrvale poslouchali učení apoštolů.

Sk 2,41-42

Petrovi a Janovi prikazovali představitelé Židů, starších, znalců Zákona a velekněží, aby neučili o Ježíšovi.

Sk 4,1-22

Apoštolové učili o Ježíšovi a byli kvůli tomu ve vězení, před soudem, vyslýchání a bičování. Bylo jim zakázáno mluvit ve jménu Ježíšově. Oni přesto učili v chrámě i po domech.

Sk 5,17-42

Po Štěpánově smrti nastalo první pronásledování křesťanů. Ti se rozprchli z Jeruzaléma do světa. Všude kázali Krista.

Sk 8,1-4

Kam směřovaly kroky těchto prvních misionářů? V 1. křesťanském století byly synagogy jak v Palestině, tak všude, kde se vyskytovali Židé, tedy i mimo Palestinu. Ve větších městech bylo i více synagog. Sem přicházeli první Ježíšovi svědkové, odtud konali misii – nejprve mezi Židy, pak mezi pohany. Synagogy byly...

v Salamině Sk 13,5

v Antiochii Pisidské Sk 13,14

v Ikonii Sk 14,1

v Beroji a jinde Sk 17,10

V synagogách dokazovali apoštolové Ježíšovo mesiášství z Písma Starého zákona. Někde místní Židé horlivě zkoumali Písma, jestli je to

tak, jak zvěstuje Pavel. Stejně tak, když Židé přicházeli za Pavlem do jeho domácího vězení v Římě.

Sk 13,13-52; 17,10-12;

18,28; 28,23-24

Individuálním vyučováním v křesťanské víře prošel Pavlův mladý pomocník Timoteus. Měl sice otce pohana (Řeka), ale od dětství znal svatá Písma – jeho matka Eunike a babička Lóis byly křesťanky.

2 Tm 1,5; 3,15

Také vznešený Theofil, zřejmě muž vážený, sociálně a mocensky vysoko stojící, kterému Lukáš věnoval své evangelium, byl v křesťanské víře vyučován jako ti, kdo přistoupili k církvi a připravovali se na křest (katechumeni). /Podle F. Kováře/

L 1,1-4

Texty vybrala: Jiřina Kubíková

(pokračování příště)

Nad Písmem

VZKAZ HLADOVĚJÍCÍM: JSTE NA SPRÁVNÉ CESTĚ Mt 5,6

Být chudým, nenaplněným, prázdňným. Hladovět, toužit, očekávat. Plakat a rmoutit se. Být zdravě nespokojen se svým současným stavem. To je jen malé poodhnutí toho, co přitahuje Boží pozornost, toho, co je blízké a milé srdci Božímu. Chudoba, stejně jako hladovění a vyprahlost jsou stavem ducha. Hořký pláč a hluboká lítost srdce, to jsou průvodní listy, otevírající brány nebes. Otevřenost, hledání, touha po Boží přítomnosti, to je to, co Boha přitahuje. Z tohoto postoje se u hladovějících formuje jejich vztah ke světu. Právě na nich se naplňují slova z listu Židům 13,14: „Vždyť zde nemáme pravý domov...“ Jako učedníci Kristovi kladou své nohy do šlépějí Mistrových, který jasně prohlásil: „Mé království není z tohoto světa.“ (J 18,36)

Co je motorem duchovního života takto hladovějících? Touha a láska. Co dává sílu lidem vytrvat při často nebezpečných a bouřlivých plavbách tímto životem? Vědomí, že někde přece musí být domovský přístav. Ale najít jej, to není jednoduché, to není zadarmo. Stojí to velkou námahou, nezměrné úsilí. Strádat, snažit se, hladovět a žíznit. Umět se nadchnout, spojit všechny své nejlepší síly, vsadit vše na jednu kartu, spálit mosty za svou minulostí – tak je asi potřeba rozumět požehnanému stavu myslí a ducha, který zde Ježíš vyzdvihuje. Hlad hladovějících je proto hladem marnotratného syna, který šel do sebe a vzpomínal na dostatek chleba v domě svého otce.

Někdo však může namítnout: Nejsou však hlad a žízeň jen pocity navýsost subjektivními? Není to něco, co se odehrává jen v nás, bez vztahu k našemu okolí? Jak se však už neschetněkrát ukázalo, ty největší revoluce začínají právě v srdci a v myslí člověka. A k takovému vnitřnímu převratu vybízí Ježíš i všechny své následovníky, když jim slibuje východisko ze situace, která je tíživá a bezvýchodná. Na začátku každé cesty do věčnosti totiž

stojí vždy jedno a to samé poznání. Poznání Boží vznešenosti a svatosti a poznání mé vlastní zkaženosti a nesvatosti. Jestli se mě to dotýká, jestli s tím chci něco dělat, pak jsem na cestě, pak se stávám poutníkem, pak se i na mne mohou začít vztahovat Ježíšova blahoslavenství. V samém základu těchto blahoslavenství jako by bylo zakódováno i to, že není rozhodující, jak je právě naše životní situace těžká a neřešitelná. Jsme voláni z toho místa, kde nyní jsme, se vším, co nás tíží. Ježíšovo pozvání platí teď a tady. Proto asi nejhynější výklad Ježíšova učení by byl tento: „Trp a neodporuj zlému, po smrti v nebi budeš za to odměněn.“ Ježíš nás vybízí, abychom následovali právě jeho, který o sobě řekl, že z věčnosti pochází (my nepochybíme také) a do věčnosti se vrací. Všemi dostupnými prostředky, celým svým pomíjejícím životem máme spět k tomuto cíli už nyní, už zde v tomto svém pozemském životě. „Blaze vám, kdo hladovíte a žízníte po spravedlnosti...“ Hlad a žízeň jsou jedny z nejsilnějších tělesných žádostí. I kdybyste hladovému přinesli cihly zlata a žíznícímu náručí briliantů, nebude si toho všimát, nic z toho pro něj v tu chvíli nebude mít cenu. Stejně tak je to i s duší, která hladoví a žízní po spravedlnosti. Nenažde potěšení než v Jediném, nedá se uspokojit sebelákavější náhražkou. Přes všechno lidské bloudění neúnavně toužit, vracet se ze slepých cest vlastního života znovu a znovu k milovanému, to je pravý důvod toho, proč jsou blahoslavení hladovějící a žíznící - po spravedlnosti.

O jakou "spravedlnost" tu jde? Snad nám to napoví životní příběh apoštola Pavla. Ten byl před svým obrácením vzorem člověka, který lačnil po spravedlnosti a chtěl jí zjednat průchod třeba i násilím. Dnes víme, že se mýlil ve svém pojetí toho, co je správné, když považoval za spravedlivé konat výpravy ke zničení křesťanů. Tato horlivost pro spravedlnost k němu ale

nakonec přivedla Ježíše, který se mu zjevil a dal mu poznat, jak nespravedlivě zacházel s křesťany. Jeho touha po spravedlnosti nakonec byla nasycena. Nezáleží tedy v prvé řadě na tom, co člověk považuje za správné a spravedlivé, jako na tom, jak horlí pro to, co za spravedlivé považuje. Lačnění po spravedlnosti v tom pojetí, v jakém je člověk schopný chápat, je příčinou toho, že člověk začne poznávat, co je faktická spravedlnost a jaké jsou prostředky k jejímu uskutečnění.

Spravedlnost. Jak se asi zdálo učedníkům nespravedlivé, že jejich láskyplný Mistr je za svá dobrodíní, na každém kroku prokazovaná, potupně odsouzen, mučen a ukřižován. Patrně jen dva z nich, a to teprve až po Ježíšově zmrtyvýchvstání na cestě do Emauz, pochopili smysl této zvláštní spravedlnosti, která nemilosrdně zabíjí všechno pomíjející, aby umožnila proměnu smrtelného v nesmrtelné. Ať jsi tedy kdokoli, komu Bůh dal "hladovět a žíznit po spravedlnosti", volej k němu, abys neztratil tento drahocenný dar. I když ti lidé budou domlouvat a chtít, abys mlčel, nedej na ně, a tím více volej: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou.“ (Mk 10,47)

Hladovět a žíznit se tak stává součástí životního vyznání, potvrzením toho, že nehledáme naplnění svého života pouze v tomto světě, ale že pozvedáme svůj zrak vzhůru. Jde tu v poslední o pořadí hodnot.

Jak uvádí ve svém výkladu Ježíšova Kázání na hoře prof. Jindřich Mánek: „Horské kázání není přesná mapa, která by zakreslovala všechny podrobnosti. Je to spíše kompas, ukazující směr naší cesty, na níž v osobní odpovědnosti před Bohem a se zřetelem na podmínky současného života máme řešit všechny situace a to v duchu, který odpovídá Ježíšovým konkrétním příkazům. Nedaří-li se nám Ježíšovy požadavky plně uplatnit, nic to nemění na skutečnosti, že jsou vyjádřením čisté vůle Boží.“

Jiří Musil

FRANTIŠEK K. MOC – DUCHOVENSKÁ OSOBNOST

Horlivý kněz, kultivovaný teolog a můj vzácný otcovský přítel ThB. František Karas Moc mohl se 4. 3. 2009 dožít sta let, kdyby Tvůrce a Dárce života jej v r. 1978 nepovolal do věčnosti. Vikář a naposledy karlovarský farář bratr František (jak byl s láskou nazýván svými kdyňskými farníky) patřil mezi nejvýraznější postavy své duchovenské generace. Ta osudově prošla vzlety a pády českého národa a státu a s nimi i Československé církve (husitské). František se narodil za Rakouska-Uherska v měšťánské rodině magistrátního úředníka a do konce života si nesl rodinné a stavovské znaky společenské kázně, odpovědnosti a pracovitosti i názorové svobody a úcty k náboženství a církvi i respektu k bližnímu. V republikánském gymnasiu získal ucelenou humanitní vzdělání, jež utvořilo pevný základ k jeho pozdějšímu teologickému, zejména kazatelskému působení, spisovatelské tvorbě a osvětové činnosti. Prvorepubliková multikulturní Praha s jejím patriotismem i liberální tradicí byla živnou půdou pro rozvoj literárně i verbálně nadaného studenta. V něm se rozvinul specifický smysl pro humor, ironii a nadsázku, jež činily pobývání v jeho blízkosti zajímavým a přitažlivým. K dobovým rysům patřil i morální idealismus a filosofické hledání Boha: pro Františka se stala místem nalezení Církve československá a jeho osobním posláním kněžská služba v ní. Zažil rozkvět církevního působení a společenské váhy církve a jejich kněží za republiky i sestup ke kořenům a intenzivní pastorační péči o válkou a okupačními poměry souženou farníky. Koncem války a v době míru bylo jméno Moc známým a uznávaným ve stavovských a s tím

spojených literárních aktivitách i v teologickém vzdělávání, jež církev organizovala, když byly nacisty uzavřeny vysoké školy včetně Husovy fakulty. Inspirován svým fakultním profesorem Františkem Kovářem k tvůrčí vědecké činnosti stal se František Moc, spolu se Zdeňkem Trtkem, s nímž jej spojovala vzájemná úcta, i Miloslavem Kaňákem, nadějnou osobností, směřující do učitelského sboru Husovy fakulty. Nicméně František Moc svou výraznou kultivovanou, senzibilní a složitou osobností Šrámkovsky toužící po životním naplnění nejen zaujal a přitahoval, ale vzbuzoval, zejména u zakomplexovaných lidí, nepříznivé reakce.

A tak za svoji osobnost platil – a v poválečné rozkolísané době nebylo těžké najít záminku, jak překazit zasloužený postup do nejpřednější linie církevní práce. Nicméně jeho duchovenské působení v pohraniční počtem malé, ale rozlehle náboženské obci – dnes již zaniklé Kdyně, bylo duchovensky i lidsky šťastné. Zde našel František svoji životní lásku Jarmilu, jež mu dala syna Michaela. Svou spisovatelskou činnost obohatil i o další lásku, a to k zemi tvrdé a ka-

menité, jak ve svém spanilém dílku pojmenoval Chodsko.

V následující významné obci Vodňany František vybudoval výstavní prostor děl Františka Bílka a napsal svoje exegetické dílo Genesis. Tam jsem se jako novokněz ustanovený v Husinci vypravil navštívit bibličkou hodinu svého uznávaného souseda. Sálek v přízemí honosného sboru byl plný, a to bylo již v čase ateistického tlaku, a biblický výklad faráře v elegantním oděvu si svou teologickou hloubkou a kulturním rozhledem nezdal s přednáškami fakultních "es". František byl spolu s biskupem Arnoštem Šimšíkem a husineckým písmákem bratrem Böhmem mým světitelem ve sboru v Husinci. Nikdy jsem nezapochoval o valenci tohoto svěcení, vysluhovaném Duchem obdařenými světiteli. Vzpomínám na Františka jako synodálního liturga a kazatele: když svlékl talár, byla jeho bělostná košile plná potu. Tuto epizodu uvádím svým posluchačům jako znak úsilí vrcholného kazatelského umění. O něm i jeho literárních schopnostech trvale svědčí Mocovy rozsáhlé kazatelské přípravy editované hektograficky i kultivované sloupky v Českém zápase; výběr z uvedeného stojí za vydání. Připomínám jiné vystoupení Františka Moce na synodě. V době, kdy jeho generace, která zažila lesk kněžského úřadu, byla politickou mocí dehonestována, vyznával a hovořil o "šťastných farářích". Pavlovsky usilovat a prosit o Boží dar být "šťastným farářem", kamkoli nás Pán pošle, je trvalý teologický i lidský odkaz Františka Karase Moce.

V přátelské úctě vůči Františkovi a jeho rodině

Zdeněk Kučera

Slovenský básník Milan Rúfus

Z 98. ZASEDÁNÍ...

Dokončení ze str. 1
Sylvie Kamanová, členka ekumenicko-zahraničního sněmovního výboru. Ústřední rada projednala i žádost Christian College o podporu. Ústřední rada se nepřipojuje k tomuto projektu a nepodporuje ho. Podpořila akci Noc otevřených kostelů, která by se měla konat 9. května, a vyzvala náboženské obce, aby se připojily. Ústřední rada delegovala na jednání o stanovách Ekumenické rady církví a o příspěvkovém klíči pražského biskupa ThDr. Davida Tonzara. Ústřední rada navrhuje, aby členské církve přispívaly ERC stejnou částkou, protože mají každá jeden hlas, nebo na každých 10 000 Kč připadal jeden hlas.

V referátu liturgický, pastorační a svátostný život církve, který vedl královéhradecký biskup Štěpán Klásek, byla vzata na vědomí zpráva o jednání ústřední duchovní péče.

V referátu specifických služeb, který vedl pražský biskup ThDr. David Tonzar, byla projednána záležitost misie v Keni, kterou vede Mgr. Phaniel Osweto, PhD. Ústřední rada záměr schválila s tím, že se k financování budou hledat mimorozpočtové zdroje. V personálním referátu bylo schváleno vysluhování svátosti jáhenského svěcení sestře ing. Miře Poloprutské z pražské diecéze s podmínkou složení zkoušky před cíkevní zkušební komisí.

(red)

PENÍZE! PENÍZE?

Boris Pasternak výstižně napsal, že emblémem lidstva není krotitel s bičem, ale kříž s Ježíšem Kristem, ztělesněním Boží lásky.

Ano, Ježíš Kristus byl laskavý a pokorného srdce. Za vzor nám dává pohana Samaritána, ženu pohanku, setníka okupanta.

Do dnes nás to šve.

Odpustil ženě cizoložné, slabochu Petrovi i lotru na kříži Dismasovi. Přece však jednou krotitelem s bičem byl: vyháněl penězoměnce z chrámu.

Dost důležité pro diskuse o budoucnosti církve i restituční tahanice všeho druhu. Jistě, peníze jsou důležité. Ale až jako to „ostatní, co bude přidáno“... Hledat máme nejprve království Boží.

Neobracíme to pořadí? Nelákáme do chrámu a nehýčkáme si ty penězoměnce? A pohany a hříšníky spíš v církvích nepřijímáme, odrazujeme a vyhazujeme?

Nic proti ničemu – jen se tak ptám.

Jana Šilerová

zazúril socialistický realizmus. Básníci, spisovatelé, hudobní skladatelé a umělci aj z iného "fachu" museli tvoriť – písať, komponovať len povinné témy. On sa však líšil od tých ostatných – schematických. V období, keď sa začali nevinní ľudia ocitáť vo väzení – básnik sa odmlčal. Tým vyslal signál o tom, že v našej spoločnosti nič nie je v poriadku.

Národ však čakal na majstrovský hlas svojho básnika, ktorý zaznel a vyvážil to falošné a nepravdivé, aj keď boli toho plné kníhkupectvá. Tento hlas došiel k čakajúcim v podobe zbierky "Až dozrieme". Dokázal ňou, že si zachoval básnickú ako aj mravnú kontinuitu po celý svoj život.

Dr. Hedviga Kramárová

ODIŠIEL NAJVÄČŠÍ SÚČASNÝ SLOVENSKÝ BÁSNIK

Predstavte si malú dedinku učupenú pod liptovskými hoľami – Závažnú Porubu, ktorej rozprávkou útulné domce sú symetricky rozložené na zvažujúcich sa stráňach, prechádzajúcich do roviny. V lete zaliate slnkom a v zime zaviate vysokým snehom. Domce, ktoré postavili šikovné, pracovité, mozolami zatvrdnuté ruky murárov tejto dodnes celkom neznámej dedinky, stoja jeden za druhým – ako vojaci, v poradí a na protihľej strane cez cestu presne tak isto. Tak dômyselne si to premysleli tí ľudoví umelci – architekti, aby sa v nej dobre cítili. A tu v jednom z týchto domcov dňa 10. 12. 1928 v rodine murára Rúfusa zaplakalo dieťa, ktorému rodičia dali meno Milan. Milan Rúfus.

Celé detstvo tohto vyrastajúceho čulého chlapca obklopovala krásna liptovskej prírody, nerozlučne spätá s ľubozvučnou, mäkkou, melodickou slovenčinou. Po domácky – liptáčtinou. Tu na rozkvitnutých alebo zasnežených lúkach, alebo aj na priedomí, doma pri rodičoch, sa do Milanovho detstva vmestilo všetkého veľa – lásky, šantenia, smiechu, starostlivosti a niekedy aj smútku. Ako to už v živote chodí. To všetko sa dialo pod starostlivou ochranou otca i matky. „Otec chodil domov len na

víkend. Zato mamku bolo vidieť sem-tam aj s vareškou v ruke...“ – aj takto si zaspomínal básnik na svoje detstvo. Tu začal chodiť do základnej školy. V štúdiách pokračoval na gymnáziu v Liptovskom Mikuláši a v Bratislave na FF UK. Po skončení štúdia slovenčiny a histórie ostal prednášať na svojej alma mater dejiny slovenskej a českej literatúry. Vo svojom odbore pôsobil viac rokov na univerzite v Neapoli. Od r. 1990 žil na dôchodku v Bratislave. Začiatkom januára 2009 udelil prezident Ivan Gašparovič Milanovi Rúfusovi Príbinov kříž I. triedy. Dňa 11. januára nás navždy opustil.

O živote a diele tohto nášho národného básnika sa dá veľa písať, veľa povedať. Pre nás, slovenský národ, je to básnik prorocký. Totiž svojím básnickým prorockým okom vidí všetko lepšie ako ostatní. Vidí a vyjadruje obavy, do čoho sa rúti tento svet. Vystríha nás. Jeremiášov nárek, ktorý prebásnil, je dôkazom toho, že sa o nás, o svoj národ bojí. Poet Rúfus sa vyjadruje ostrými, dobre zrozumiteľnými slovami. On sám nám to povedal: „Nie som k vám hrubý, iba sa o vás bojí.“ Prorocký básnik nás pozýva, dáva, ponúka. Ponúka nám nesmierne hodnoty. Je to bohatstvo. Vytvoril ho náš básnik. Nie iba pre

seba, ale pre všetkých. Rozdával sa celý a rozdával sa celý život. On žil vo svojej poetike, preto sú jeho verše ľahko zrozumiteľné celému čítajúcemu národu. Všetky ním napísané básne sú jednoduché, pravdivé až živé. Credo ergo sum – verím teda som, to je názov jednej z nich. Hovorí v nej jasne. Bez viery v Boha sa nemôžeme obísť. Keď verím v Boha – som, existujem. A to v úplnom slova zmysle. Inak mi niečo chýba – hovorí básnik a ďalej to zreteľne a vážne potvrdzuje, že ráta s Bohom. Sú to "Modlitby", "Modlitbičky", "Pamätníček – modlitby za dieťa". Myšlienky o Bohu v nich vyjadrené básnikom sú priam vzrušujúce, svedčiacie o sile posvätnéj viery v Boha tohto poeta. Pre básnika Milana Rúfusa je život v rodine, v rodinnom hniezde, stá na svätej pôde. Je to hlboký zážitok prečítať si to, teraz myslím všetko, celé jeho básnické dielo. Tie básne vlastne učia, vplývajú v dobrom, vedú k láskavosti, vychovávajú. Napríklad "Malý súkromný triptich – Mój časoslov – Dcéra – Magda", svedčia o vzájomnej láske v rodine, úcte, spolupatričnosti. Podávajú plastický obraz zázemia, z ktorého tieto vzácne city vyrástli.

Milan Rúfus sa však musel vysporiadať aj s takým obdobím, keď u nás

ZPRÁVY

Letní tábor v Betlému

Milé děti, zveme vás na letní tábor do naší chaty Betlém v Janských Lázních. Můžete se přihlásit na jeden z termínů nebo na oba.

Termín I. běhu je od 11. do 18. července (zaměření turisticko-přírodovědné).

Tento týden prožijeme v duchu "Putování s Noem". Budeme tedy objevovat okolní kopce, poznávat živočišné druhy, rostliny, naučíme se vyrobit spoustu užitečných věcí i uvařit pokrm v kotli nad ohněm a spoustu dalších dovedností.

Termín II. běhu je od 18. do 25. července (zaměření jazykově-dramatické). V tomto týdnu si prožijeme "Babylonské zmatení jazyků". Zájemci všech znalostních úrovní si budou moci každý den hravou formou procvičovat angličtinu. Všichni poznáme, kolika různými jazyky se na světě mluví a píše, a ještě si vytvoříme vlastní. Zahrajeme si divadlo a prozkoumáme okolní krajinu.

Ubytování budeme ve zděné budově s jídelnou a společenskou místností ve 2-5 lůžkových pokojích. Strava 5x denně, pitný režim zajištěn. Celkem tam bude 30 dětí, takže se všichni dobře seznámíme. Pojedou zkušené vedoucí a zdravotnice.

Informace o objektu najdete na: <http://betlem.ambrosius.cz/cze/index.php>
Cena jednoho běhu je 1 550 Kč. Cena nezahrnuje dopravu. Ta může být buď vlastní, nebo se může z určitého místa zorganizovat společně, podle počtu zájemců.

Přihlásit se můžete všichni, kdo budete mít v létě dokončený 1. ročník ZŠ. Maximální věková hranice je 16 let. Tábor pořádá Církev československá husitská. Kontakt: Lenka Nováková, ÚÚR CČSH, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, e-mail: novakova@ccsh.cz, tel.: 220 398 112, 720 404 818.

(ln)

Studijní den

Ekumenická akademie Praha pořádá v sobotu 14. března studijní den Sociální práva a cesta z krize.

Studijní den se koná v budově ETF UK, Černá 5, Praha 1 ve velké posluchárně a začíná v 9 h, potrvá do 17 h. Na studijním dnu vystoupí členové české koalice Social Watch se zprávou o lidských právech za rok 2008 a teolog a matematik Kuno Füssel, teolog osvobození, který bude hovořit o krizi kapitalismu a alternativních formách hospodářství a společnosti.

Vstupné je dobrovolné a je dobré se předem objednat na tel.: 272 737 077 či e-mail: ekumakad@volny.cz

(kd)

Setkání dětí Příbyslav

Děti ve věku od 8 do 15 let se mohou přihlásit na "Setkání dětí Příbyslav 2009", které bude v naší krásné ubytovací farní chaloupce (ještě trochu rozestavěné) v týdnu od 8. do 15. srpna.

Spaní ve vlastním spacáku v půdních pokojích po pěti, hygiena zajištěná (oddělené sprchy a WC), kuchař skvělý. Cena: 1 000 Kč.

Program má duchovní základ – biblické události, zpívání a modlitba v kapli, hry, soutěže, sporty, výlety, koupá-

ní, výtvarná činnost, ohně atd. Vezměte si spacák, dobré boty, sandály, plavky, pláštěnku, pro jistotu teplé oblečení, potřeby osobní hygieny. Neberte nic cenného.

Nástup je v sobotu odpoledne, můžete přijet autem (prohlídka areálu s výkladem), blízko je i vlakové nádraží.

Kontakt: František Tichý, Komenského 20, 586 01 Jihlava, telefon číslo 567 303 853, 736 265 817, e-mail: frantisektichy@emal.cz, betkaticha@seznam.cz

(ft)

Slunce pro všechny

V úterý 24. února se konalo v pražském Divadle bez zábradlí přátelské setkání, svolané představenstvem Nadačního fondu "Slunce pro všechny". Tento fond podporuje unikátní soubor zařízení, jež poskytují moderní péči handicapovaným od jejich nejútlejšího věku až do dospělosti v mateřské školce Kyšice, ve školách Stochov a Unhošť, v Domově dobré vůle a v Centru služeb "Slunce všem" v Unhošti.

Na setkání byli "Cenou slunce 2008", což je malovaná skleněná plastika, odměněni partneri nadačního fondu: firmy Bohemia travel service a Veseta, herec-režisér Ladislav Smoljak a naše náboženská obec v Praze 1 - Staré Město.

Spolupráci naší náboženské obce s nadačním fondem "Slunce pro všechny" založil v roce 1993 náš tehdejší farář a pozdější patriarcha církve bratr Josef Špak.

Tato naše spolupráce s nadačním fondem, trvajícím téměř šestnáct let, umožňuje m.j. v adventním a vánočním čase pořádání výstav výtvarných prací našich handicapovaných spoluobčanů v prostorách chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí. Výstavy se každoročně těší velké pozornosti návštěvníků a výnosy z těchto akcí jsou jistě vítaným příspěvkem do rozpočtu nadačního fondu.

Na úterním setkání všichni ocenění slíbili, že Nadační fond "Slunce pro všechny" budou podporovat i v příštích letech.

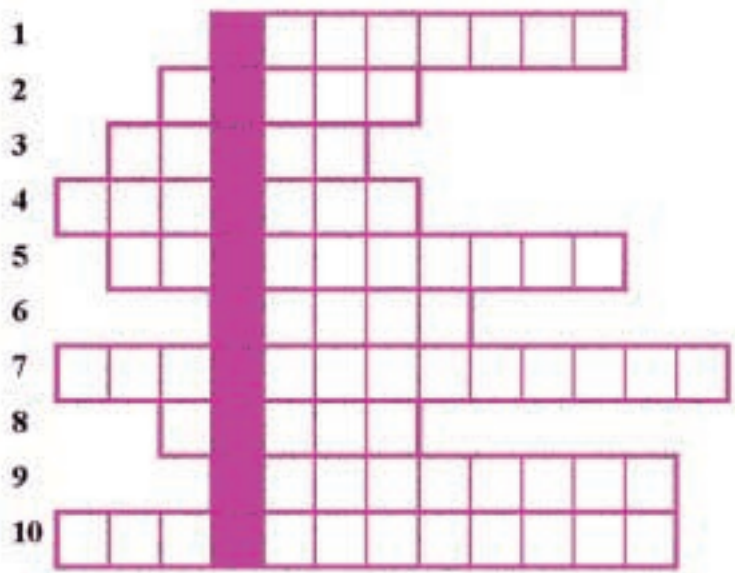
(rst)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

BLAZE TĚM, KDO ŽÍZNÍ PO PRAVDĚ

Do doplňovačky je třeba napsat slova, která jsou vynechaná z následujícího textu (Mt 5,3-10).

Blaze (8) v duchu, neboť jejich je (5) nebeské. (3) těm, kdo pláčou, neboť oni budou (1). Blaze (6), neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blaze těm, kdo (9) a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blaze milosrdným, neboť oni dojdou (7). Blaze těm, kdo mají čisté (2), neboť oni uží Boha. Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou (4) syny Božími. Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro (10), neboť jejich je království nebeské.

(Řešení z minulého čísla: Nebeské království patří trpícím pro spravedlnost.)

Jana Krajčířiková

Koncerty u sv. Mikuláše

* 20. 3. – 20 h
Dvořák, Händel, Vivaldi, Ravel
New Prague Radio Symphony
Collegium

M. Zvolánek – trubka
* 21. 3. – 20 h
Dvořák, Händel, Vivaldi, Ravel
New Prague Radio Symphony
Collegium

M. Zvolánek – trubka
* 27. 3. – 20 h
Händel, Bach, Vivaldi, Mozart
Vivaldi orchestra Praga
V. Návrat – barokní housle

* 28. 3. – 20 h
Händel, Bach, Vivaldi, Mozart
Vivaldi orchestra Praga
V. Návrat – barokní housle

* 31. 3. – 14 h
Benefiční koncert

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: ceskyzapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

KALENDARIUM – BŘEZEN

16. 3. 1914 - Vláda odročila jednání říšské rady, když se zde pokoušely české opoziční strany pod heslem: "Bez ústavnosti v Čechách nebude ústavnosti v Rakousku!" o obstrukci.

16. 3. 1939 - A. Hitler vydal v Praze výnos o zřízení Protektorátu Čechy a Morava (č. 75/1939 Sb.). Protektorát byla odeprána státní povaha a stal se integrální součástí Německé říše. Nastala otevřená teroristická německá diktatura, zabezpečovaná rozsáhlým donucovacím aparátem. Protektorát neměl žádnou mezinárodně právní způsobilost k jednání (i když byla formálně zřízena funkce vyslance protektorátní vlády v Berlíně). Nebylo mu přiznáno ani právo na samostatnou vojenskou moc, byla rozpuštěna armáda a povoleno jen tzv. vládní vojsko. Jmenována byla první protektorátní vláda v čele s R. Beranem (byla pokračováním vlády česko-slovenské bez účasti K. Sidora). Z rozkazu nacistů vydaly zemské úřady příkaz k vypátrání a zajištění osob "podezřelých z komunistické činnosti"; šlo o tzv. akci Gitter (Mříže), při níž bylo zatčeno 4376 osob, převážně komunistů a německých emigrantů. E. Beneš zaslal představitelům velmocí protest proti německé okupaci českých zemí.

17. 3. 1849 - Vydán byl společovací a shromažďovací zákon, který značně omezoval spolkový život; zvláště citelně postihoval zakládání a udržování filiálky spolků (například Lípy slovanské).

Vydán byl tzv. Stadionův prozatímní obecní zákon o zřízení místních, okresních a krajských obcí (platnosti však nabyly pouze předpisy o obcích místních); tím se vytvářel základ budoucí územní samosprávy. V čele obce stál obecní výbor, z jehož středu bylo voleno obecní představenstvo (starosta či purkmistr a nejméně dva radní) jako výkonný orgán obecního výboru. Obec byla prohlášena za základ státu (z důrazně novelizací v dubnu 1850). Bývalá patrimoniální správa byla nahrazena okresním hejtmánstvím.

18. 3. 1824 - Zemřel v Praze Ignác Jan Palliardi (* 15. 5. 1737 v Praze) - český stavitel italského původu, jeden z hlavních představitelů pozdního baroka v Praze. Stavěl paláce i honosné měšťanské domy ve stylu baroka přecházejícího ke střízlivějším formám klasicismu. Jeho dílem je i stavba strahovské klášterní knihovny.

18. 3. 1939 - A. Hitler jmenoval říšským protektorem v Čechách a na Moravě K. von Neuratha a jeho zástupcem ve funkci státního sekretáře K. H. Franka.

18. 3.-20. 4. 1939 - Krajské organizace v USA - České národní sdružení, Slovenské národní sdružení a Sdružení českých katolíků se v Chicagu sjednotily k podpoře boje za obnovu ČSR v Československou národní radu v Americe.

19. 3. 1454 - Čeští stavové znovu zvolili Jiřího z Poděbrad zemským správcem na dobu tří let a složili mu v přítomnosti krále Ladislava slib poslušnosti.

19. 3. 1899 - Narodil se ve Vysokém Mýtě Josef Kaplický (+ 1. 2. 1962 v Praze) - malíř, grafik, architekt a sochař.

20. 3. 1619 - Ve Vídni zemřel král a císař Matyáš I. (* 24. 2. 1557 ve Vídni). Vymřela jím rakouská větev Habsburků v přímé linii po meči. Vlády se ujal Ferdinand II. Štýrský [1619]. Znamenalo to definitivní konec možností o smír zneprátených stran.

21. 3. 1510 - Do zemských desek byl vložen Vladislavův závazek, jímž přiznal právo sněmu volit krále.

21. 3. 1884 - Narodil se v Jaroměři u Náchoda Otakar Pertold (+ 3. 5. 1965 v Praze) - indolog, religionista a etnolog, který patří spolu s M. Winternitzem a V. Lesným k proslulému pražskému indologickému trojhvězdi první poloviny 20. století. Studijní cesty do Indie a na Cejlon (Sri Lanku) zpracoval i ve formě cestopisů *Perla Indického oceánu* (1926) a *Ze zapomenutých koutů Indie* (1927) a krátce poté napsal i první českou učebnici hindštiny (1930). V roce 1934 se stal profesorem indologie na Univerzitě Karlově. Poté se však jeho zájem soustředil především k otázkám srovnávacího náboženství, i když nezanedbával ani indologii a překládal z bengálštiny, tamilštiny, jazyka páli, ale také barmské. Dobu okupace věnoval studiu religionistiky a své výsledky shrnul především ve dvou základních dílech: Úvod do vědy náboženské a Náboženský názor světový a projev náboženství ve společnosti (1947). V roce 1966 publikoval monografii *Džinismus* o významném indickém filosoficko-náboženském systému, který má řadu podobných prvků jako buddhismus.

21. 3. 1939 - Ustaven byl přípravný výbor Národního souručenství v čele s E. Háchou. Ten jmenoval vedení této organizace (vedoucím se stal A. Hrubý), která se měla stát masovou stranou, jež by byla oporou protektorátní vlády a prezidenta. V březnu a dubnu proběhl masový nábor, při němž bylo získáno 97 % mužské dospělé populace. E. Háchou bylo rozpuštěno Národní shromáždění. Byl stanoven poměr protektorátní koruny k říšské marce (1 : 10).

21. 3. 1969 - Na mistrovství světa v ledním hokeji ve Švédsku vyhrálo československé hokejové mužstvo nad favorizovanými hokejisty Sovětského svazu 2 : 0. Nadšení fanouškové uspořádali nevelkou manifestaci na Václavském náměstí v Praze, na níž zazněly protisovětské hlasy proti okupaci. O týden později (28. března) Československo vyhrálo v dramatickém zápase nad "sbornou" 4 : 3. Z radosti nad vítězstvím došlo v 69 městech k nadšeným oslavám, jichž se zúčastnilo na půl milionu občanů. Na 21 místech došlo rovněž k přímým útokům proti sovětským posádkám. V Praze byla zdemolována kancelář Aeroflotu. Vedení KSČ obdrželo velmi ostrý protest z Moskvy.

22. 3. 1924 - Zemřel v Berlíně Vladimír Tusar (* 18. 10. 1880 v Praze) - politik, od r. 1919 předseda vlády, od r. 1921 československý velvyslanec v Německu.

(red)